

Murányi Zita

ballada

herceg ez most egy sanzon ha lett volna sanszom
nem hiszem hogy örökre eljátszom
ahány lányt annyi évszakot megjártál
tőled siető léptek a hozzád vezető utcák
mintha tyúkszemeket tapogatnál
egyiknek finom kis bokáján pelyhedzik újra a nyár
másiknak a tavalyi hóropogás olvad el bakancsán
a kopogás disszonanciája koccan össze két láb magányán
éjszakánként mind ugyanazt játsszák
ahogy zápor könnyít a forró beton súlyán
kapkodják talpuk égésnyomát
ha hallanád a túsarkak balladáját.

barkochba

legalább megtalálnám arcodon a vonásaimat
szeretni akit nem hagysz magadban
egy mosoly amiben a mindenség gondjaira
bízhatnálak ha a gyűlölet az a köldökzsinór amit
születésemkor elváltak
a vesszők a legsűrűbb csöndbe harapnak
a felszínen is az marad amit
nem sikerül elmélyíteni magamban
vagy szándékosan elől hagyta
amikor a szavak egymásban fáznak
veled is ellened hibáztam hogy tudunk olyan némán
haragudni a sötétségben a magasságra
az égnek fordítok hátat és csodálkozom
miért nem érzi úgy magát mint akit elhanyagolnak
isten akinek kilétével az angyalok
is csak barkochbáznak.

MURÁNYI ZITA (1982) író, költő, újságíró.